

kes, at der i lokalområder kan komme mindre konflikter, hvis nogen vil modarbejde freden.

Derfor synes vi i Socialdemokratiet, at det er rigtigt, at fredsstyrken er bemyndiget til at anvende alle nødvendige midler for at sikre efterlevelsen af den mellem parterne aftalte fredsplan. Efterhånden som den militære tilstedeværelse vil udspille sin rolle, vil den humanitære og civile del af hjælpearbejdet få mere og mere indflydelse.

Vi synes også, det er nødvendigt, at de danske soldater er veludstyrede med det bedste materiel, så implementeringsstyrken vil kunne slå fra sig, men vi håber selvfølgelig, at de aldrig får brug for det. Selv om de danske soldater er veludrustede og veluddannede, ved alle godt, at det ikke er ufarligt. Det er en alvorlig sag at ville håndhæve en skrøbelig fred. Det ved alle – også soldaterne selv. Vi skal gøre det bedst mulige for sikkerheden for vort personel, nemlig stå bag med alt, hvad vi overhovedet formår.

Der er udarbejdet regler for magtanvendelse, hvis det skulle komme dertil. Rules of engagement indebærer, at enhederne har ret til selvforsvar, at magtanvendelse skal være militært nødvendigt og sidste udvej, at det så vidt muligt skal ske efter forudgående varsel, at det skal være proportionalt og på lavest mulige niveau, samt at der er pligt til at identificere militære mål for våbenanvendelsen.

Følgeskader på civile skal undgås, og gengældelsesaktioner er ikke tilladt.

Det danske bidrag med 800 soldater vil indgå i den nordisk-polske brigade og vil blive placeret i området ved Tuzla. Jeg vil gerne udtrykke min glæde over, at det bliver generalen for den internationale brigade, der skal være øverstbefalende for den nordisk-polske brigade.

Når det er NATO, FN har anmodet om at stå for udsendelsen af styrken, så afspejler dette det enkle faktum, at NATO er den eneste militære organisation i Europa i dag, som kan påtage sig en sådan opgave. Men det afspejler også, at NATO i imponerende grad har været i stand til at tilpasse sig den ændrede situation. Det politiske og praktiske militære samarbejde mellem NATO-styrker og ikke-NATO-styrker er et bevis på, at verden har ændret sig i en ny retning. Når vi nu har erkendt, at det er hensigtsmæssigt med et forsvar og at være en del af NATO, så synes jeg, at koblingen med ikke-NATO-lande i denne proces er et godt skridt i den rigtige retning af et forbedret sikkerhedspolitisk klima mellem tidligere modparter.

Socialdemokratiet støtter beslutningsforslaget.

Svend Aage Jensby (V):

Siden konflikten i det tidligere Jugoslavien for alvor tog til, har talrige danskere som soldater, som deltagere i nødhjælps- og humanitært arbejde, som politifolk og på anden måde ydet en stor og anerkendelsesværdig indsats. Der er lidt afsavn, flere har endog måttet betale med deres liv og førlighed for deres virke for en fredeligere verden. Alle har vist mod og vilje til at hjælpe mennesker i nød, folk, der blev forfulgt og til at dæmme op for en krig, hvis brutalitet vi ikke har set mægt siden nazismens hærgen. Og netop i dag, hvor Folketinget behandler et forslag om initiativer til sikring af freden i Bosnien-Hercegovina, er det naturligt at udtrykke respekt og tak for den indsats. Det ønsker jeg indledningsvis at gøre.

Regeringen søger med sit forslag støtte til, at dansk militær stilles til rådighed for en multinational fredsstyrke, der efter bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd i henhold til kapitel 7 i FN-pagten og under NATO's kommando skal udsendes til implementering af den fredsftale, der nu efter godt 2 måneders våbenhvile blev indgået i USA den 21. november i år.

Vi kender endnu ikke – i hvert fald ikke i Venstre – den eksakte ordlyd af Sikkerhedsrådets mandat. Men under de forudsætninger, der anføres i bemærkningerne under II, herunder et entydigt kommando- og kontrolforhold, hvor der står, at de deltagende lande vil skulle operere under NATO-rådets godkendte regler for magtanvendelse, skal regeringen ikke mangle Venstres støtte til beslutningsforslaget.

Under den næsten 4 år lange konflikt har utallige forsøg været gjort for at finde en løsning på konflikten i Eksjugoslavien. Mange forsøg har været gjort: sanktionspolitiske initiativer, advarsler og henstillinger. De er kommet fra EU, de er kommet fra FN. Men hver gang har det vist sig at være forgæves. Vi har her i Folketinget ved adskillige lejligheder troet på, at de initiativer vi tog, var de endelige og de fyldestgørende. Det har vist sig ikke at være tilfældet.

Nu viser historien endnu en gang, at det er USA, der først med præcise og effektive bombardementer af serbiske stillinger og dernæst med en utrolig intensiv og effektiv diplomatisk indsats har været i stand til at bringe en krig i Europa – i virkeligheden ikke så langt fra os – til standsning. Derefter har man været i stand til at